

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Gminy Miasta G. – Miejskiego Zakładu Użyteczności Publicznej przeciwko „M.(...)” Spółce z o.o. w W. (poprzednio „GAZETA (...)” Spółce z o.o. w B.) o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2010 r.,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 maja 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Pozwana „M.(...)” Sp. z o. o. w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 listopada 2009 r. Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 9 kwietnia 2009 r. skarżąca została wezwana do uzupełnienia braków skargi poprzez złożenie pełnomocnictwa procesowego uprawniającego do wniesienia skargi i reprezentowania pozwanej przed Sądem Najwyższym. W zakreślonym terminie skarżąca złożyła pełnomocnictwo udzielone adwokatowi P. K. oraz adwokatowi J. W. do reprezentowania jej „w sprawie kasacji I Aca (...) przed Sądem Apelacyjnym I Wydział Cywilny i dalszymi instancjami”. Pełnomocnictwo zostało podpisane przez osoby, których uprawnienie do reprezentowania pozwanej nie wynikało z dołączonego odpisu KRS.

Sąd Apelacyjny, na mocy art. 398⁶ § 2 k.p.c., postanowieniem z dnia 29 maja 2009 r. odrzucił skargę kasacyjną.

Na powyższe postanowienie pozwana wniosła zażalenie, w którym zarzuciła błędną wykładnię art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398⁶ § 1 i 130 § 1 k.p.c., co jej zdaniem doprowadziło do nieusprawiedliwionego odrzucenia skargi kasacyjnej pomimo, że osoby podpisane na pełnomocnictwie były pełnomocnikami pozwanej do składania tego typu oświadczeń, a fakt ten nie wymagał od Sądu drugiej instancji wezwania strony do wykazania tej okoliczności. Konkludując pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Błędny jest pogląd skarżącego, jakoby pełnomocnictwo procesowe udzielone przez stronę pozwaną pełnomocnikowi do „zastępowania pozwanej przed Sądem Okręgowym w B. i dalszymi instancjami” obejmowało także pełnomocnictwo do wniesienia skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie jest bowiem „dalszą instancją”, pozostaje poza strukturą sądownictwa powszechnego, postępowanie przed nim dotyczy nowej sprawy wszczętej przez wniesienie skargi kasacyjnej, podczas gdy postępowanie w sprawie kończy się z chwilą uprawomocnienia orzeczenia sądu drugiej instancji. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07 (OSNC 2008, nr 11, poz. 122) Sąd Najwyższy przesądził, że pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z mocy samego prawa umocowania do wniesienia skargi kasacyjnej. Powoływanie się zatem na pełnomocnictwo złożone przed Sądem pierwszej czy drugiej instancji jest bezprzedmiotowe. Zarzut, że art. 398⁴ k.p.c. nie zawiera wymogu złożenia pełnomocnictwa przy skardze kasacyjnej jest chybiony, wymóg ten bowiem wynika z art. 87¹ i odpowiednio stosowanego art. 89 § 1 k.p.c.

Skarżący został zatem prawidłowo wezwany do złożenia pełnomocnictwa uprawniającego do wniesienia skargi kasacyjnej i reprezentowania strony w postępowaniu przez Sądem Najwyższym w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia skargi (art. 398⁶ § 1 k.p.c.). Skarżący złożył w tym terminie pełnomocnictwo, które jednak nie dość, że zostało udzielone przez osoby, których upoważnienie do reprezentowania spółki nie wynikało ze złożonych dokumentów, to w dalszym ciągu nie obejmowało upoważnienia do występowania przez Sądem Najwyższym, było to bowiem pełnomocnictwo „w sprawie kasacji przed Sądem Apelacyjnym i dalszymi instancjami”. Powtórzyć trzeba, że nie ma „dalszych instancji” ponad Sądem Apelacyjnym i że nie jest

taką instancją Sąd Najwyższy. Skarżący nie wykonał zatem zarządzenia i już tylko z tej przyczyny istniała podstawa do odrzucenia skargi, bez potrzeby kolejnego wezwania do usunięcia braków formalnych skargi przez wykazanie uprawnień osób udzielających pełnomocnictwo do reprezentowania pozwanej spółki. Prowadzenie zaś dowodów na tę okoliczność w postępowaniu zażaleniowym nie jest dopuszczalne.

Skarżący dołączył do zażalenia oświadczenie strony pozwanej, w którym potwierdza wszystkie czynności dokonane w imieniu spółki przez adwokata Pawła Kurasa związane ze sporządzeniem i wniesieniem skargi kasacyjnej oraz jego umocowanie do występowania przez Sądem Najwyższym w sprawie ze skargi kasacyjnej. Oświadczenie to jednak, wbrew podnoszonym zarzutom, nie konwaliduje braku stosownego umocowania. Możliwość bowiem następczego potwierdzenia czynności procesowych nie dotyczy czynności procesowych objętych przymusem adwokacko-radcowskim, a taką czynnością jest niewątpliwie wniesienie skargi kasacyjnej i występowanie przed Sądem Najwyższym. Kwestia ta została przesądzona w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/09 (OSNC 2009, nr 6, poz. 76).

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.